

PRESUDA

U ime Republike Hrvatske, Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Vesni Malenica u pravnoj stvari tužitelja HOTEL ESPLANADE d. d. u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve 1, kojeg zastupa punomoćnik Leo Andreis, odvjetnik iz odvjetničkog društva Andreis & partneri d. o. o., Zagreb, Pavla Hatza 8, protiv tuženika GRAD ZAGREB, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, zastupan po Odvjetničkom društvu Mađarić & Lai iz Zagreba, Ilica 191F, radi utvrđenja, nakon zaključene glavne rasprave 19. veljače 2013. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćniku tuženika, s danom objave 5. ožujka 2013.

presudio je

1. Utvrđuje se osnovanost osporavanja tražbine II. višeg isplatnog reda, stečajnog vjerovnika GRAD ZAGREB, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, u iznosu od 19.810.524,13 kn, prijavljene u stečajnom postupku nad dužnikom HOTEL ESPLANADE d. d. u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve 1, koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, broj St-277/11.
2. Nalaže se tuženiku - stečajnom vjerovniku GRAD ZAGREB, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, da tužitelju naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 364.787,50 kn, zajedno sa zateznim kamatama po važećoj eskontnoj stopi uvećanoj za 8% poena, tekućim od dana donošenja presude do isplate, sve u roku 8 dana.
3. Odbija se tužitelj su zahtjevom za naknadu troškova u iznosu od 249.025,00 kn.
4. Odbija se tuženik su zahtjevom za naknadu troškova u iznosu od 510.000,00 kn.

Obrazloženje

Tužbom podnijetom 10. svibnja 2012. tužitelj zahtjeva utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženika kao vjerovnika u stečajnom postupku nad tužiteljem, a na koji postupak je upućen rješenjem stečajnog suda broj St-277/2011 od 20. travnja 2012.

Tužitelj je rješenje zaprimio 2. svibnja 2012., što proizlazi iz dostavnice u stečajnom spisu, a isto je postalo pravomoćno.

Tužba je pravovremeno i dopuštena.

Tužitelj kao stečajni dužnik osporio je tužbeni zahtjev zbog zastare.

Na pokretanje postupka upućen je stečajni upravitelj obzirom da stečajni vjerovnik navodi da raspolaže ovršnim naslovom, iako isprave nisu priložene prijavi, te tužitelj osporava da tuženik raspolaže ovršnim ispravama.

Tuženik drži da je irelevantno to što ovršne isprave nisu priložene uz prijavu, obzirom da iste postoje i nikad ne može umanjiti njihov značaj.

Među strankama je nesporan da je tuženik prijavio tražbinu, te nije uz istu dostavio dokumentaciju na koju se poziva u prijavi.

U prijavi je dostavljena slijedeća dokumentacija: izvod iz poslovnih knjiga, izračun kamata, rješenje o izvršenju rješenja o postojnosti naplata kao i prijedlog za izvršenje iznosa od 41.886.407 HRD, rješenje o

izvršenju Općinskog suda u Zagrebu broj Iv-15154/94 od 19. lipnja 1994., prijedlog za izvršenje naplate iznosa od 1.038.113,58 kn, zatim tri rješenja Gradskog ureda za prostorno uređenje, graditeljstvo, stambene i komunalne poslove i promet od 21. lipnja 2004., 29. ožujka 2002. i 16. ožujka 2009. u predmetima prisilne naplate komunalne naknade.

Dostavljena dokumentacija uz prijavu nije bila snabdijevana klauzalom pravomoćnosti.

Sukladno odredbi čl. 173 Stečajnog zakona stečajni vjerovnik podnosi prijave tražbina stečajnom upravitelju, te je navedenom odredbom također propisana obveza vjerovnika da dostavi dokumentaciju na kojoj temelji svoj zahtjev i dostavi podatke o svim sudskim i upravnim postupcima ukoliko se isti vode, a što odgovara teretu dokazivanja u parničnom postupku.

Slijedom navedene odredbe jasna je obveza svakog vjerovnika da aktivno i potpuno sudjeluje u stečajnom postupku, odnosno da dostavi svu dokumentaciju i podatke u vezi s ostvarenjem svog prava odnosno zahtjeva.

Ni u jednom članku Stečajnog zakona ne postoji oboriva ili ne oboriva pretpostavka o nekom znanju stečajnog upravitelja, kao bitnoj pretpostavci za ostvarivanje zahtjeva vjerovnika u stečajnom postupku, a što je sve vidljivo iz slijedećeg:

- odredbe Stečajnog zakona o prijavi tražbina govore o aktivnosti vjerovnika time da je strogo sankcionirano ne poštivanje odredbi u dijelu podnošenja prijave, rokova, dostave dokumentacije i sl.
- Zakon ne postaje presumpciju znanja stečajnog upravitelja za bilo koju činjenicu, vezanu uz potraživanje ili vjerovnika

Primjerice stečajni upravitelj možda i može znati za postojanje tražbine, ali o istoj se ne može očitovati ukoliko je vjerovnik pravovremeno ne prijavi.

Ispitno ročište je trenutak koji odgovara trenutku zaključenja glavne rasprave u parničnom postupku, a to je moment do kojeg je moguće raspravljati o činjenicama, dokumentaciji i dokazima, te se na temelju te rasprave donosi odluka. Valja napomenuti da sva navedena dokumentacija i prije održavanja ispitnog ročišta mora biti dostupna i drugim vjerovnicima, koji se također mogu očitovati o zahtjevima vjerovnika na Zakonom propisan način.

Stoga, ovaj sud drži da je zahtjev tužitelja osnovan, odnosno da je osnovano osporavanje tražbine, obzirom da je tuženik promijenio pravnu osnovu svog zahtjeva u ovom postupku u odnosu na zahtjev kako ga je postavio u stečajnom postupku.

Naime, stečajni upravitelj kao i svi drugi vjerovnici na ispitnom ročištu, očituju se o tražbini vjerovnika na temelju dokumentacije koja prileži uz prijavu, a koja je bila izložena na uvid svim vjerovnicima u skladu s odredbama Stečajnog zakona.

Pretpostavka tuženika da je stečajni upravitelj "trebao", "mogao", "znao", stoji nasuprot izričitoj zakonskoj odredbi i obvezi vjerovnika da dostavi cjelokupnu dokumentaciju na kojoj temelji svoj zahtjev. Činjenica da tuženik raspolaže ovršnim naslovom za dio tražbine, ne može utjecati na odluku kada ista nije bila prezentirana u postupku iz kojeg potječe odluka o osporavanju tražbine.

Postojanje ovršnog naslova odnosno ovršne isprave tuženik nije dokazao u stečajnom postupku.

Uvidom u dokumentaciju koja prileži u ovom predmetu, također je vidljivo da za dio potraživanja tuženika u iznosu 1.038.113,58 kn (u odnosu na kojeg je priložen prijedlog za izvršenje od 8. svibnja 1996.) je u tijeku parnični postupak pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod brojem P-99/98 u kojem je donijeta prvostupanjska odluka 20. travnja 2011., te je protiv iste podnijeta žalba upravo od strane ovdje tuženika.

Slijedom navedenog za taj dio potraživanja tuženik ne raspolaže ovršnom ispravom.

...dio potraživanja postupak se vodi pod brojem P-7423/94, a koji je nastao iz prijedloga za dozvolu izvršenja od 1. prosinca 1993., te također ne postoji ovršna isprava odnosno ista nije dostavljena u ovaj predmet.

U odnosu na potraživanje za koje je pokrenut postupak pod brojem Iv-15154/94, nema dostavljenog ovršnog naslova, te nema klauzule pravomoćnosti.

Pored toga rješenje od 20. ožujka 2002. i rješenje od 16. ožujka 2009., nije dostavljeno tužitelju nego drugoj pravnoj osobi, što ukazuje na to da ista nisu mogla steći svojstvo pravomoćnosti u odnosu na tužitelja.

Tuženik svoje potraživanje zasniva na rješenjima o plaćanju komunalne naknade.

Rješenja kojima se utvrđuje obveza plaćanja komunalne naknade, su rješenja donijeta u upravnom postupku i ista postoje ovršne isprave temeljem kojih titular tražbine tj. jedinica lokalne samouprave, može u zastarnom roku zahtijevati prisilno ostvarenje iste.

Izvršenje je u nadležnosti jedinica lokalne samouprave, tj. nadležnog upravnog tijela u skladu s odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu.

Provedba izvršenja u nadležnosti je upravnog tijela prema propisima o prisilnoj naplati porezna na dohodak odnosno dobit, i u tom se slučaju primjenjuje odredbe Općeg poreznog zakona.

Sukladno odredbama Općeg poreznog zakona, pravo upravnog tijela na utvrđivanje porezne obveze i pripadajućeg davanja, pokretanje postupka radi naplate poreza i troškova, zastarijeva za tri godine, računajući od dana kada je zastara počela teći.

Odredbom čl. 96 Općeg poreznog zakona (NN 147/08, NN 18/11) propisan je i apsolutni rok zastare prava na utvrđivanje i naplatu poreza i sporednih davanja, a koji rok iznosi 6 godina, računajući od dana kada je zastara počela prvi puta teći.

Stoga, a obzirom da je rješenjem o prisilnoj naplati prihoda Grada Zagreba od 16. ožujka 2009.

pokrenuta prisilna naplata davanja po rješenjima o utvrđenju komunalne naknade od 20. siječnja 2003., to je očito da je i "najmlađe" potraživanje zastarjelo puno prije pokretanja postupka pokretanja prisilne naplate.

Stoga je valjalo tužbeni zahtjev navejiti i riješiti kao u izreci presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 Zakona o parničnom postupku, a sastoji se od troška punomoćnika tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 94.610,00 kn, pristup ročištu 25. listopada 2012. i 10. veljače 2013., svaki po 94.610,00 kn, sve povećano za troškove PDV-a u iznosu od 70.957,50 kn, što ukupno iznosi 251.787,50 kn. Na navedeni iznos tužitelju se priznaje i trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 10.000,00 kn.

Tužitelju nije priznat trošak zastarnog podneska od 19. listopada 2012., te trošak podneska od 8. veljače 2013., svaki po 94.610,00 kn, povećan za troškove PDV-a, obzirom da se ne radi o troškovima koji su bili nužni za vođenje postupka.

Naime, podnesci su predani u vrlo kratkom roku prije održavanja ročišta za glavnu raspravu, pa je sasvim izbiti što takvi podnesci nisu prijavljeni na ročištu za glavnu raspravu.

Trošak je valjan za ostvarenje za naknadu troškova u iznosu od 510.000,00 kn, obzirom da je isti u cijelosti izvan spora.

Zagreb, 5. ožujak 2013.

SUDSKI

Vesna Malenica

POUKA O PRAVNOM LIJKU

Protiv ove presude - rješenja, nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana po primitku presude - rješenja, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku Leo Andreis, odvjetnik iz odvjetničkog društva Andreis & partneri d. o. o., Zagreb, Pavla Hatza 8 uz nalog za pristojbu na presudu 5.000,00 kn
2. tuženiku GRAD ZAGREB, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1 zastupan po Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui iz Zagreba, Ilica 191F